

Mødet den 7. Decbr. 1939.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Kai Blicher, Vald. Kloster, K. Moustén og I. C. Sørensen.

1. (J. Nr. 775—1939). Indstilling fra Budgetudvalget angaaende Ordning af **Kommunens Forsikringsforhold**.

Fra Budgetudvalget forelaa følgende Indstilling:

»I Overensstemmelse med Forslag fra Økonomidirektøren skal man indstille:

a t de i private Forsikringsselskaber tegnede Brandforsikringer for Kommunens faste Ejendomme opsiges og overføres til Købstadkommunernes gensidige Forsikringsforening, dog saaledes, at Kommunen ikke bindes ved disse Forsikringer udover $\frac{1}{4}$ 1945.

a t nævnte Forsikringsforenings Tilbud af 4. November f. A. om Tegning af Ulykkesforsikring for de Institutioner, som ikke siden 1926 har haft saadan Forsikring, afslaaes, og a t Kommunens øvrige i private Forsikringsselskaber tegnede Forsikringer opsiges og overføres til Købstadskommunernes gensidige Forsikringsforening.

Ingeniør Fanger forbeholder sig sin Stilling hertil.

Med Hensyn til Ulykkesforsikringen skal man endvidere indstille, at Kommunen nu, for saa vidt angaar de Institutioner, for hvilke der ikke er tegnet Ulykkesforsikring, opretter et Forsikringsfond.«

B o r g m e s t e r e n forelagde Forslaget. For nogle Aar siden overførte Kommunen en Del Forsikringer til Købstadskommunernes gensidige Forsikringsforening, men enkelte blev staaende i andre Selskaber, og nu havde man drøftet Overføringen af disse eller eventuelt, at Kommunen selv overtager Brandforsikringen af sine Ejendomme. Disse Forsikringer var en god Forretning for Selskaberne, og der var noget rimeligt i, at en saa stor Kommune som Aarhus selv overtager sine Forsikringer ligesom f. Eks. Københavns Kommune. Men det kunde ikke lade sig gøre inden 1945, da de fleste Forsikringer var tegnet til den Tid, og Flertallet foreslog nu, at efterhaanden som Forsikringerne udløber, overfører man dem til Købstadskommunernes Forsikring, saa det hele blev samlet paa eet Sted, og i 1945 kunde man saa tage Beslutning om, hvorvidt man vilde oprette sit eget Forsikringsfond. Angaaende Ulykkesforsikringen havde det vist sig, at Kontingentet her var saa stort, at man for en Del Aar siden trak en hel Del Institutioner, hvor der ikke var nogen særlig Risiko, ud af Forsikringen. Selskabet havde ment, at det burde have disse, naar det skulde have med den store Risiko, og det vilde koste ca. 4000 Kr. aarlig. Udvalget indstillede imidlertid at afslaa dette, men at man opretter et Fond for disse Institutioner, og til 1945 kunde Byraadet saa vedtage en endelig Ordning af hele Forholdet.

J. R. F a n g e r kunde slutte sig til det sidste Punkt, at man opretter en Forsikringsfond for de Institutioner, der ikke har nogen Forsikring. Derimod kunde Taleren ikke gaa med til det første Forslag, at alle Forsikringer skal overføres til Købstædernes Forsikringsforening. Ved en saadan Overføring vilde der blive Røre blandt Forsikringsselskaberne, og da man stod overfor at skulle optage ret store Laan, som muligvis skulde søges hos Forsikringsselskaber, vilde det være uklogt at vedtage dette Forslag, som Forsikringsselskaberne næppe vilde se med Velvilje paa. Dernæst var det ikke en korrekt Fremgangsmaade, man havde brugt, ved at sende Policerne til Købstadskommunernes Selskab og lade dem give et Underbud. Havde man sendt dem til andre Selskaber, havde de maaske givet et endnu billigere Tilbud, saa det var ikke helt Kommunens Interesser, Borgmesteren havde varetaget i denne Sag. Hvis der absolut skulde ske Ændringer, foreslog Talerens Gruppe, at man straks opretter sit eget Brandforsikringsfond. Man kunde ikke straks overføre alle Forsikringer dertil, da Kommunen var bundet til 1945, men i Løbet af kort Tid kunde der overføres for ca. 18 Mill. Kr., og naar dertil kom det ny Raadhus med Inventar til ca. 6 Mill. Kr., de nye Kaserne til 7 Mill., Aldersrenteboligerne til 1 Mill. og enkelte andre Ting, kunde man komme op paa ca. 32 Mill. Kr., hvilket vilde være nok til et saadant Fond. I de sidste 10 Aar havde Kommunens Brandforsikring kostet 484000 Kr., og man havde kun faaet Erstatninger paa 69000 Kr.; det vilde sige, at med Renter havde Kommunen haft en Udgift paa ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Derfor vilde det være en god Forretning at oprette et saadant Fond, og som Sikkerhed kunde

man foreløbig tegne en Genforsikring for Skader paa over 50000 Kr. Taleren forstod ikke Fler-tallets Stilling til denne Sag. Der maatte vist være en særlig Grund til denne Forkærlighed for Købstadskommunernes Forsikring, men det var i hvert Fald ikke i Kommunens Interesse.

B o r g m e s t e r e n bemærkede, at hvis det tidligere konservative Styre i Byraadet havde set saaledes derpaa, havde det været en god Forretning for Kommunen. Her var der Tale om Kommunernes egen Sammenslutning, og man skulde for mange Aar siden have lagt alle sine Forsikringer ind under denne og givet den de Præmier, som de private Selskaber havde faaet, saa havde Stillingen været helt anderledes. Men man kendte jo nok de konservatives Forkærlighed for private Foretagender. Kommunen havde aldrig faaet Laan i nogen Brandforsikring, idet disse altid havde sagt nej, saa i den Retning kunde Hr. Fanger være ganske rolig. Hvorvidt Taleren havde varetaget Kommunens Interesser, maatte andre dømme om. Taleren havde for en Del Aar siden arbejdet for at faa alle Forsikringer ind under Kommunernes Sammenslutning, men saa fik de private Selskaber meget travlt med at tilbyde en Nedsættelse af Præmierne, og det samme kunde man sikkert faa dem til nu. Men det vilde dog være rimeligt, at Kommunerne selv tager denne Fortjeneste, saa i den Retning var Talerens Samvittighed god nok. Forsikringsselskaberne havde i de 10 Aar tjent over 400000 Kr. ved Kommunen, idet der kun havde været mindre Skader, men skulde der ske en Eksplosion paa et af de store Værker, kunde det godt blive Millionbeløb, som ingen Kassebeholdning kunde dække, og indtil man havde et

tilstrækkeligt stort Fond, vilde Staten forlange Genforsikring. Naar man i Almindelighed var enige om, at Spørgsmaalet kunde tages op til endelig Løsning i 1945, burde man ogsaa kunne tiltræde Flertallets Forslag, der vilde give en aarlig Besparelse i Præmie paa 1200 Kr. I et andet Tilfælde var Hr. Fanger ikke bange for Sammenslutning indenfor Kommunerne, men det var ganske vist et Sted, hvor han selv sad i Bestyrelsen.

J. R. F a n g e r oplyste, at Kommunernes Forsikringsforening nu havde bestaaet i 25 Aar og burde være velhavende, men det var ikke Tilfældet; den havde aldrig givet Bonus eller lignende, men havde brugt alle Pengene til Genforsikring. Der var noget galt ved Driften, og Taleren havde aldrig haft Tillid til Ledelsen, selv om Borgmesteren sad i Bestyrelsen (Borgmesteren: Jeg er ikke Medlem af Bestyrelsen!) Andre Kommunerne saa vel derpaa paa samme Maade, siden de ikke var gaaet over dertil. Angaaende Besparelsen paa 1200 Kr. vilde Taleren spørge, om der skal betales Policepenge ved Overgangen, for saa vilde de 1200 Kr. gaa dertil. Kommunen burde hellere oprette sin egen Forsikring straks, og selv om der skulde ske en Eksplosion med Skade paa 1 Mill. Kr., skete der jo ikke noget derved, naar man havde en Genforsikring. Taleren saa helst, at der var Ro om Spørgsmaalet, indtil Kommunen selv kunde overtage Forsikringerne, og Talerens Gruppe kunde ikke stemme for Flertallets Forslag.

B o r g m e s t e r e n indrømmede, at Forsikringsforeningens økonomiske Stilling ikke var særlig god; men det var Kommunernes Skyld, som havde forsømt at tegne deres Forsikringer

i Foreningen. Hvis det var sket, havde Foreningen ikke haft nødig at have Genforsikringer. Men man vidste nok, at Kommunerne en Gang imellem fik en Fedtskilling fra de private Selskaber til Brandmateriel o. lign.; men det var alt sammen Penge, som Kommunerne havde betalt i Forvejen.

J. R. F a n g e r bemærkede, at hvis Borgmesteren vilde gennemgaa Kommunens Laaneforhold, vilde han se, at adskillige Laan var stiftet hos Forsikringsselskaber.

B o r g m e s t e r e n: Ikke hos Brandforsikringer, men hos Livsforsikringsselskaber.

H a n s M a d s e n forstod ikke rigtig Hr. Fangers Forslag, at Kommunen skulde have sin egen Forsikring; for det vilde de private Forsikringsselskaber vel blive lige saa fornærmede over som over Flertallets Forslag.

J. R. F a n g e r havde udtrykkelig sagt, at hvis der absolut skal gøres Forandringer, vilde det være det rigtigste. Her var forøvrigt ikke blot Tale om Overførelse af Brandforsikringer, men ogsaa andre Forsikringer, som berørte de Selskaber, der havde ydet Kommunen Laan.

S t e c h e r C h r i s t e n s e n havde den Opfattelse, at det vilde være en Fordel for Aarhus at lade Forsikringerne overgaa til Kommunernes Forsikringsforening, og der kunde saa til 1945 laves en anden Ordning, hvis man fandt Tiden inde dertil. Man havde en vis Forpligtelse til at støtte Kommunernes Sammenslutning; derfor vide Taleren paa Gruppens Vegne anbefale at tiltræde Forslaget fra Flertallet, hvortil ogsaa Landsretssagfører I. C. Sørensen hørte.

J R. F a n g e r oplyste, at hele den konservative Gruppe, ogsaa I. C. Sørensen gik imod Flertallets Forslag.

Flertallets Indstilling vedtoges med 12 Stemmer mod 5.

2. Indstilling fra Udvalget angaaende **forskellige Valg.**

- a. (J. Nr. 10⁸—1939). Valg af et Medlem til **Nævningegrundlisteudvalget** i Stedet for afdøde Redaktør Simonsen.

Redaktør Frede Højmark valgtes.

- b. (J. Nr. 10⁹—1939). Valg af et Medlem til Udvalget i Henhold til Lov om **Folkeforsikring** af 20 Maj 1933.

Thomas Christensen genvalgtes.

- c. (J. Nr. 10¹⁰—1939). Valg af et Medlem til **Overepidemikkommissionen.**

Hans Madsen genvalgtes.

- d. (J. Nr. 10¹¹—1939). Valg af et Medlem til **Aarhus Museums Kunstafdeling** i Stedet for afdøde Professor Plesner.

I. C. Sørensen valgtes.

- e. (J. Nr. 10⁷—1939). Valg af et Medlem til **Aarhus Amts Skoleraad** i Stedet for Minister Unmack Larsen.

E. Winterberg valgtes.

3. (J. Nr. 660—1939). Indstilling fra Socialudvalget om Bevilling af et **personligt Tillæg** paa 25 Kr. for indeværende Vinter til Beboere i Aldersrentenyderboligerne.

Følgende Indstilling forelaa:

»Idet man hoslagt tilbagesender to Henvendelser fra Beboerne af Aldersrentenyderboliger, skal man oplyse, at Beboere af Aldersrentenyderboliger hidtil, naar de var berettigede til at oppebære fuldt Aldersrentebeløb, har modtaget 60 Kr. hver Vinter, fordelt med 10 Kr. pr. Maaned fra 1. Oktober til 31. Marts. Disse Beløb er for største Delen med Byraadets Til-

slutning afholdt efter Folkeforsikringslovens § 40, Stk. 5, — af det Beløb, der er til Raadighed for Ydelse af personligt Tillæg. Da dette Raadighedsbeløb, uanset den ved Loven af 18. November 1939 tilvejebragte Hjemmel for Anvendelse af 10 % af det i det foregaaende Regnskabsaarudbetalte Rentegrundbeløb, næppe kan ventes at være fuldt tilstrækkeligt i Vinter, alene paa Grund af Brændselsprisernes Stigning, og da det personlige Tillæg skal anvendes, hvor en Rentenydners Forhold er ganske særligt vanskelige (herunder skal der tages Hensyn til meget gamle og svagelige Aldersrentenydere), mener man, at man i indeværende Aar og fremtidig, hvor det formentlig ogsaa vil blive vanskeligt at faa Raadighedsbeløbet til personligt Tillæg til at slaa til, maa undlade at udbetale Beboere af Aldersrentenyderboliger, der ikke kan henregnes til de ringest stillede Aldersrentenydere, denne særlige Ekstraydelse.

For at mildne Overgangen foreslaas det, at man i indeværende Vinter yder Beboere af Aldersrentenyderboliger, som ikke har en Indtægt, der overstiger det saakaldte fradragsfri Beløb, d. v. s. Beboere, der oppebærer Aldersrente med det fulde Beløb, et Beløb paa ialt 25 Kr.«

Fra Budgetudvalget forelaa følgende Erklæring:

»Foranstaaende Indstilling tiltrædes. I Anledning af de to Henvendelser af henholdsvis 18. Oktober og 14. November d. A. fra forskellige Beboere i Kommunens Aldersrenteboliger bemærkes endvidere, at Budgetudvalget ikke kan anbefale, at Lejen i Aldersrenteboligerne nedsættes.«

C h r. N i e l s e n forelagde Indstillingen og henviste til de to Andragender fra Aldersrentenydere. Angaaende Nedsættelse af Huslejen, saa henhørte det ikke under Socialudvalget, men den kunde næppe være mindre, særlig da der vist ikke fra Statens Side var givet Tilskud til de første Aldersrenteboliger. Kommunen kunde ikke afhjælpe alle de Mangler, som Aldersrenloven havde; det maatte overlades til Lovgivningsmagten.

T h o m a s C h r i s t e n s e n vilde selvfølgelig stemme for Forslaget, og det kunde jo heller ikke nytte at stille noget Ændringsforslag dertil. Beboerne hævdede imidlertid, at af deres Leje er de 48 Kr. til Brændsel, og de mente derfor, at de var berettigede til Brændselshjælp ligesom de øvrige. I Fjor havde de faaet 60 Kr., og naar dette Beløb skulde falde væk, vilde det selvfølgelig blive en stor Skuffelse for disse Mennesker samtidig med, at alt stiger i Pris. Huslejen kunde næppe nedsættes, og det blev ogsaa hævdet, at den ikke var dyrere her end i Smaabyerne, og Taleren vidste ikke, om Lejlighederne der var saa gode som i Aarhus, det var i hvert Fald billigt sammenlignet med andre Lejligheder her i Byen. Men det havde alligevel været rart, om man kunde have givet dem lidt mere end de 25 Kr.

C h r. N i e l s e n oplyste, at det personlige Tillæg paa ialt 280000 Kr. slaar daarligere til end tidligere, fordi Brændselet var steget saa stærkt i Pris. Aldersrenteboligerne var bedre end i andre Byer, og mange Steder havde de ikke engang Centralvarme. Naar man havde 4600 Rentenydere i Byen, kunde man ikke favorisere de 400, der boede i Aldersrenteboligerne.

V. J a q u e t meddelte, at de første Alders-

renteboliger blev bygget uden Tilskud fra Staten, idet Aarhus var Foregangsby paa dette Omraade, og fra flere Byer var man kommet til Aarhus for at se paa dem. Huslejen var ikke for dyr, og der laa 3—400 Ansøgninger fra Folk, som ønskede Lejlighed. Det vilde være meningsløst overfor de Rentenydere, der boede omkring i Byen, at yde en særlig Støtte til dem i Aldersrenteboligerne. Gas- og Brændselspriserne var steget meget stærkt; men de 48 Kr., som de betalte til Brændsel, var ikke forhøjede af den Grund, saa der var absolut ikke sket dem nogen Skade.

J. P. N. Siig sluttede sig til Udvalgets Indstilling. Det var en meget rimelig Leje, der betales i Aldersrenteboligerne, og den kunde næppe sættes ned. Det var ogsaa en stor Fordel, at de ikke kom til at betale mere til Brændsel end hidtil, medens alle andre maatte betale meget mere.

Thomas Christensen fandt heller ikke Huslejen for høj; det var Aldersrenten, der var for lav, og man kunde bøde noget derpaa ved at give dem de 10 Kr. maanedlig til almindelige Fornødenheder.

Johanne Berg havde set mange Aldersrentelejligheder omkring i Landet, men ingen af dem stod paa Højde med Boligerne i Aarhus, og de gamle, som boede der, var ogsaa i høj Grad tilfreds med deres Boliger. Men der kunde føres en forkert Agitation blandt de gamle Mennesker, saa de blev utilfredse, og en saadan Agitation var vist ført derude.

Hans Madsen syntes, man snart skulde være færdig med det Kommunistbavl i Aarhus Byraad, for det hele tog kun Sigte paa en eneste

Ting, nemlig at skabe Utilfredshed til Fordel for en bestemt Nation. Der maatte kunne findes en eller anden Form for at undgaa dette, og man burde ikke længere finde sig deri.

Thomas Christensen: Siger Borgmesteren ikke noget til dette?

Borgmesteren var for saa vidt enig med Hans Madsen i, at al denne Eftersnak ikke er nødvendig. Thomas Christensen kunde ikke ændre noget som helst ved Forslaget, og han havde heller ikke taget Afstand fra det, derfor var al hans Snak ganske overflødig.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 12¹⁰—1939). Indstilling fra Socialudvalget om **Julehjælp** til Alders- og Invaliderrentenydere.

Følgende Indstilling forelaa:

»Man skal herved indstille, at der ogsaa i Aar i Julen ydes Alders- og Invaliderrentenydere en Hjælp efter Folkeforsikringslovens § 40, Stk. 5 (som personligt Tillæg) efter følgende Regler:

Enlige Personer 5 Kr. og Familieforsørgere 10 Kr. med Tillæg af 2 Kr. pr. Barn under 15 Aar, alt dog kun til Personer, der ikke har Indtægt udover det saakaldte fradragsfri Beløb.»

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 12¹⁵—1939). Indstilling fra Socialudvalget om Bevilling af et **midlertidigt Tillæg** til Alders- og Invaliderrentenydere i Henhold til Lov Nr. 399 af 18. Novbr. 1939.

Følgende Indstilling forelaa:

»Idet man skal henvise til Lov Nr. 399 af 18. November 1939 og Socialministeriets Cirkulære af s. D., skal man indstille, at det i Loven omhandlede midlertidige Tillæg til Alders- og Invaliderrentenydere ydes i Begyndelsen af

December 1939 med hele det ved Loven hjemlede Beløb, 40 Kr. til Ægtepar og 25 Kr. til enlige, til alle tillægsberettigede Rentenydere.

Under Henvisning til Cirkulærets Afsnit III, Stk. 1, indstilles, at der til Personer, der oppebærer Underholdshjælp efter Forsorgslovens §§ 247-48, ligeledes i Begyndelsen af December 1939 ydes tilsvarende midlertidigt Tillæg.

Endelig indstilles det, at der i Resten af indeværende Regnskabsaar anvendes yderligere $2\frac{1}{2}$ % af sidste Aars Rentegrundbeløb, d. v. s. med de allerede budgetterede $7\frac{1}{2}$ % i alt 10 % af disse Beløb, jfr. den nævnte Lovs § 1, til Brændselshjælp til Rentenydere og til Ydelse af personlige Tillæg af anden Art, fortrinsvis for at raade Bod paa de ubillige Tilfælde, der opstaar derved, at en Person efter 1. December vel kan opnaa Rente, men paa Grund af Lovens Formulering og Fortolkning ikke opnaar Ret hverken helt eller delvis til det midlertidige Tillæg, jfr. Cirkulærets Afsnit II, B, trediesidste Stk.

Brændselshjælpen foreslaas for hele Vinteren, for saa vidt der ikke indtræffer ganske særlige Omstændigheder for Rentenydere, ydet med 18 hl Koks og 3 Sk. Brænde til hver Rentenyder, der kun har den saakaldte fradragsfri Indtægt. Af denne Brændselsydelse vil i Løbet af de første Par Uger af December 1939 være ydet hver Rentenyder 14 hl Koks.

Tilsvarende Brændselshjælp foreslaas ydet de med Underholdshjælp efter Forsorgslovens §§ 247—48 understøttede (Kronisk syge).

Med Hensyn til de økonomiske Virkninger af foranstaaende Indstilling skal anføres:

Invalidere rentenydere:

Midlertidigt Tillæg vil andrage ca. 29100,00 Kr.

Yderligere Anvendelse af de $2\frac{1}{2}\%$	16099,23	»
	45199,23	Kr.

Heraf bærer Invalidefonden og Sta-

ten $\frac{6}{7}$	38742,20	»
	6457,03	Kr.

Efter mellemkommunal Refusion og

Tilskud fra Udligningsfonden

bliver Aarhus Kommunes ende-

lige Andel	4971,91	Kr.
----------------------	---------	-----

Aldersrentenydere:

Midlertidigt Tillæg vil andrage ca. 95000,00 Kr.

Yderligere Anvendelse af de $2\frac{1}{2}\%$	53849,94	»
	148849,94	Kr.

Heraf bærer Staten $\frac{4}{7}$	85057,11	»
	63792,83	Kr.

Efter mellemkommunal Refusion og

Tilskud fra Udligningsfonden

bliver Aarhus Kommunes ende-

lige Andel	57413,55	Kr.
----------------------	----------	-----

eller for begge Kategorier tilsammen ca. 62000,00 Kr.

Paa Udgiften til midlertidigt Tillæg til Invalidere rentenydere kan efter Cirkulærets Af-
snit IV og Socialministeriets Bekendtgørelse
Nr. 331 af 18. December 1937 forventes For-
skud paa mellem $\frac{4}{7}$ og $\frac{5}{7}$ af de nævnte ca.
29100,00 Kr. senest i Februar 1940, ellers vil
man ordinært først kunne forvente Forskud
paa Statsrefusionen af Aldersrenteudgifterne i
Maj 1940, og det mindre væsentlige Tilskud
fra den fælleskommunale Udligningsfond (det
drejer sig for begge Kategoriers Vedkommende
om i alt ca. 11500 Kr.) vil ordinært først kunne

ventes i Regnskabsaaret 1941—42. Der er dog givet Anvisning paa, at man i særlige Tilfælde efter Finansministerens Bestemmelse kan faa Forskud paa Refusionen fra Statskassen og paa Tilskudet fra den fælleskommunale Udligningsfond paa et tidligere Tidspunkt, men herom maa indgives særligt Andragende til Socialministeriet, som da vil videresende Sagen.«

Fra Budgetudvalget forelaa følgende Erklæring:

»Foranstaaende Indstilling tiltrædes, idet det henstilles til Byraadet, hvorvidt det midlertidige personlige Tillæg skal udbetales paa en eller to Gange.«

Chr. Nielsen forelagde Forslaget, som var i Henhold til den for nylig vedtagne Lov.

J. R. Fanger erklærede, at den konservative Gruppe kunde tiltræde Forslaget i Henhold til Loven. Men det havde været drøftet, om man skulde udbetale Hjælpen paa en eller to Gange, og Gruppen var enig om, at det burde deles, saa 2. Rate udbetales til Februar, særlig da de nu ogsaa fik Julehjælp.

Borgmesteren mente, at Budgetudvalget var enigt om, at Sagen burde fremmes, saaledes at Pengene kunde udbetales inden Jul. Derimod var der ikke helt Enighed om, hvorvidt hele Beløbet skulde udbetales straks, og Taleren havde derfor henstillet til Grupperne at tale derom. Saa vidt Taleren vidste, var hele Socialudvalget enigt om, at Beløbet burde udbetales paa en Gang.

Chr. Nielsen oplyste, at det sociale Udvalg var enigt om, at Pengene udbetales paa en Gang. Der kunde have været sparet en Del ved at sende det sammen med Renten pr. 1. December, men det var ikke sket, da Byraadet ikke

havde haft Møde, og skulde man nu dele Beløbet, vilde Udsendelse yderligere fordyres. Partierne paa Rigsdagen havde ogsaa fremhævet, at det var rimeligt at udbetale Beløbet paa en Gang. Fra de gamle Mennesker var der stadig kommet Forespørgsler om, hvorfor de ikke fik de Penge, som var vedtaget efter Loven, og det var kedeligt, hvis man skulde beskyldes for Vrangvilje i denne Sag.

Møller Rasmussen erkendte, at man havde talt om Sagen i Socialudvalget, og Taleren gjorde gældende, at det var rigtigst at sende Sagen til Budgetudvalget, for at dette kunde tage Stilling til Spørgsmaalet om Udbetalingen, idet det var et større Beløb, som det drejede sig om. Udvalgets Medlemmer havde ikke noget imod, at det udbetaltes paa en Gang, naar Budgetudvalget gik med dertil.

Chr. Nielsen fastholdt, at Socialudvalget var enigt om at udbetale Beløbet paa en Gang, og det blev saa sendt ud med Postvæsenet, inden Sagen kunde komme til Behandling i Byraadet. Det vilde koste 5—600 Kr. mere at udsende Pengene paa to Gange.

J. R. Fanger fandt det nærmest latterligt at behandle Sagen, naar det nu blev oplyst, at Pengene allerede var udbetalt. Saa kunde man ogsaa have sparet at behandle Sagen i Budgetudvalget; men Taleren havde altsaa villet oplyse Gruppens Stilling til Spørgsmaalet.

Borgmesteren havde sagt til Socialudvalgets Formand, at saafremt Udvalget var enigt, kunde de godt fremme Sagen. Men der var jo flere Understøttelsessager, der skulde behandles i Dag, og derfor var denne Sag taget med, idet det formelt maatte afgøres af Byraadet.

J. R. Fanger svarede, at naar Pengene var udbetalt, var der jo ikke noget at afgøre.

Thomas Christensen var indforstaaet med, at Beløbet udbetales paa en Gang, og der var kun tilbage at faa en formel Godkendelse af Byraadet dertil.

Stecher Christensen fandt det rimeligt, at Spørgsmaal om Pengebevillinger behandles af Budgetudvalget; men Budgetudvalget burde næppe blande sig i Socialudvalgets Administration.

Borgmesteren hævdede, at Indstillingen til Budgetudvalget var enstemmig fra Socialudvalget, og det var da mindre mandigt, at Udvalgets Mindretal nu søgte at løbe derfra. Naar Loven kræver, at Beløbet skal udbetales, og der var Enighed i Udvalget, kunde der næppe ske noget ved at udbetale Pengene, og Taleren tog gerne Ansvar for derfor.

Esther Aggebo syntes, at det var en meget lille Ting at gøre saa meget ud af. Mindretallet i Udvalget var enigt med Flertallet i, at Beløbet skulde udbetales paa en Gang, hvis Budgetudvalget kunde gaa med dertil. Der kunde siges noget baade for og imod. Det vilde være kært for de gamle at faa en større Sum til Jul, hvor der var ekstra Udgifter; men paa den anden Side vilde de mangle disse Penge, naar man kom til Februar Maaned. Men det var kun Smaating, naar det var givet, at Pengene skal udbetales.

Indstillingen vedtoges saaledes, at Beløbet udbetales paa en Gang.

6. (J. Nr. 16¹²—1939). Indstilling fra Socialudvalget om midlertidig Hjælp til Personer, der oppebærer **Kommunehjælp** som Underholdshjælp.

Følgende Indstilling forelaa:

»Under Henvisning til Indstilling herfra om

mi lertidigt Tillæg m. m. til Rentenydere og til Socialministeriets Cirkulære af 18. Novbr. 1939, Afsnit III, Stk. 2, foreslaas det Byraadet, at der til Personer, der understøttes med Kommunehjælp som Underholdshjælp, ydes en midlertidig Hjælp paa 5 Kr. pr. Maaned til enlige og 8 Kr. pr. Maaned til Ægtepar fra 1. Novbr. 1939 til 31. Marts 1940 til Imødegaaelse af den indtrufne og forventede Prisstigning paa Livsfornødenheder.

For November Maaned ydes Hjælpen kun til Personer, som for hele denne Maaned har modtaget Underholdshjælp.

Hjælpen vil blive afholdt efter Forsorgslovens § 292, ikke efter § 297, Stk. 2.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 741—1939). Indstilling fra Socialudvalget om Ydelse af varmtbehandlet Sødmælk til bespisningsberettigede Skolebørn og om, at **Skolebespisningen** paabegyndes efter Juleferien.

Følgende Indstilling forelaa:

»Fremsendes med Bilag til Aarhus Byraad, idet man under Henvisning til Forhandlingerne i Byraadets lukkede Møde den 23. November 1939 skal foreslaa, at man fra 4. December 1939 indtil Juleferien yder de skolebespisningsberettigede Børn 2 dl varmebehandlet Sødmælk, og at den egentlige Skolebespisning paabegyndes den første Skoledag i det nye Aar og vedvarer til omkring 18. Marts 1940.

Ved denne Ordning kan det ventes, at Udgiften til Skolebespisningen kun vil vise en mindre Stigning i Forhold til det for indværende Aar budgetterede Beløb, 50000 Kr.; dog maa der tages Forbehold med Hensyn til, om der indtræffer en væsentlig Stigning i Priserne paa Madvarer.«

Borgmesteren antog, man var enige om Forslaget i Henhold til Forhandlingerne paa sidste Møde.

Chr. Nielsen bemærkede, at et Aarhus-blad havde skrevet, at denne Sag var blevet forkludret, fordi Taleren havde sendt den til Byraadet udenom Udvalget. Taleren vilde derfor gøre opmærksom paa, at Indstillingen var underskrevet af alle Udvalgets Medlemmer, saa Bladets Skriveri var altsaa ikke rigtigt.

Thomas Christensen havde ikke før set Indstillingen, men saa nu, at Udvalget tidligere enstemmig havde foreslaaet, at Skolebespisningen skulde begynde 1. December paa Grund af de vanskelige Tider, og det saa mærkeligt ud, at dette Forslag var frafaldet. Da der paa sidste Møde var Forslag om Levering af Mælk, forstod Taleren det saaledes, at det skulde være det sædvanlige Mælk og Brød, og det var under den Forudsætning, at Taleren stemte derfor.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 784—1939). Forslag fra Skoleudvalget om forskellige Tillæg til Personalet ved **Skoletandklinikken**.

Lønudvalget kan ikke tiltræde Forslaget, men foreslaar:

at det Forstander Frk. Marie Knudsen, hidtil ydede personlige Tillæg, 1800 Kr. aarlig, fra 1. Novbr. d. A. at regne forhøjes til 2100 Kr. aarlig, samt

at der fra 1. Novbr. d. A. at regne ydes Tandlægeassistenter med jus. pract. personlige Tillæg paa 300 Kr. aarlig, hvilke Tillæg efter 5 Aars Tjeneste ved Skoletandklinikken forhøjes til 500 Kr. aarlig.*

Tiltraadt af Skoleudvalget, idet den aarlige Merudgift for Tiden vil andrage ialt 2487,50 Kr.

Lønudvalgets Indstilling tiltraadtes.

9. (J. Nr. 731—1939). Andragende fra Fuldmægtig og Befragter Herløv om Beskikkelse som statsautoriseret **Skibsmægler** i Aarhus.

Anbefaledes.

10. (J. Nr. 744—1939). Andragende fra Lærerinde Frk. Friis Jensen om Afsked med **Pension** fra $31\frac{1}{3}$ 1940.

Anbefaledes.

1. (J. Nr. 772—1939). Andragende fra Sygeplejeassistent Frk. Johanne Hansen om Afsked med **Pension** fra $31\frac{1}{3}$ 1940.

Anbefalet af Sygehusudvalget.

Lønudvalget tiltræder Afskedigelsen, men foreslaar, at Sagen tilstilles Indenrigsministeriet til Udtalelse angaaende Pensionens Beregning.

Stecher Christensen oplyste, at hun mente at have Krav paa Pension i Henhold til Paragrafen om Tilskadekomst i Tjenesten; men Lægeerklæringen sagde noget andet, hvorfor man foreslog at spørge højere Instans.

Indstillingen tiltraadtes.

2. (J. Nr. 17⁵¹—1939). Indstilling fra Socialudvalget om **Eftergivelse af Hjælp** ydet til Carl Emil Hansen.

Tiltraadtes.

- . (J. Nr. 32¹³—1939). Indstilling fra Socialudvalget om, at Har. Josef Lundbøl anbringes paa **Arbejdsanstalten** i 3 Maaneder.

Tiltraadtes.

- . (J. Nr. 746—1939). Andragende fra Lektor Regnar Knudsen om Tilskud til et **Jubilæumsskrift** om Niels Ebbesen.

Budgetudvalget kan ikke anbefale Andragendet.

Kunde ikke bevilges.

5. (J. Nr. 517—1939). Andragende fra Haveforeningen »Artillerivangen« om hel eller delvis Eftergivelse af det kommende Aars **Haveleje**.

Budgetudvalget kan ikke anbefale Andragendet.

Kunde ikke bevilges.

6. (J. Nr. 20¹²—1939). Indstilling fra Socialudvalget om Bortgivelse af Handelsgarfner L. Thomsens **Legat**.

Udvalget foreslaar, at 8 Portioner à 25 Kr. tildeles følgende:

Gartner M. Pedersen, Skovvej 59.

Enke Antonie Pedersen, Skovvangsvej 149.

Frk. Maren Rasmussen, Dybbølgade 18.

Gartner Knudsens Enke, Sølystgade 29.

Avishdl. H. Chr. Lauritzen, H. Schourupsgade 11.

Garver A. C. Andersens Enke, Stadionallé 44.

Enke Christence Jacobsen, Sdr. Ringgade 45.

Enke Marie Christensen, H. Guldbergsgade 33.

Indstillingen vedtoges.
